

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Karácsony a család ünnepe: a meghittség és az öröme. Jézus születésére emlékezünk, aki a világba jött, hogy örömhírt vigyen a szegényeknek, hirdesse a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást; hogy szabadon bocsássa az elnyomottakat (Lk 4,18). A börtön falain belül azonban könnyebb keserőségbe, melankóliába merülni, és a szeretteinktől való elszakíttottság, távolság élményét megtapasztalni. A karácsony ugyanis a szomorkodók, a depressziósok ünnepe is. Amikor felszakadnak a régmúlt sebei, és pokolian magányosnak érezhetjük magunkat, sóvárogva gyermekkorunk karácsonyaira.

Megértem. Szabad így éreznünk. Évekkel ezelőtt megtapasztaltam ennek fájalmát. A jezsuita rendben töltött első karácsonyom ugyanis iszonyúan telt. Novícius voltam, ami azzal járt, hogy két évig nem beszélhettem a családtagjaimmal, csak levelezésben érintkezhettünk egymással. Hiába, hogy tizenegy rendtársammal töltöttem együtt a szentestét, de én csak arra tudtam gondolni, hogy mennyire hiányoznak a családtagjaim: a szé-

kelyudvarhelyi megterített asztal melege, a „Mennyből az angyal” közös eléneklése. Szenvedtem, és áldozatnak éreztem magam. Képtelen voltam bekapcsolódni a többiek ünneplésébe, mert a saját veszteségemmel voltam elfoglalva. Lehet, hogy te is szenvedsz szeretteid hiányától. Magányosan ücsöröghetsz, magadba roskadva. Emiatt azonban előfordulhat, hogy nem hallod Jézust, aki a szíved ajtaján kopogtat, mondván: „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket” (Mt 9,13), a betegeket, az elesetteket, a vigasztalásra szomjazókat. Jézus kopogtat, és bebocsátást kér Nálad.

A döntés rajtad áll: továbbra nyalogatod a sebeidet és magadba gubózol, vagy engeded, hogy Jézus melléd üljön. Nem kell jópofát vágnod, elmondhatod neki a keserűségedet, mesélhetsz neki arról, hogy milyen dühös vagy amiatt, hogy nem lehetsz otthon. Próbáld ki! Nyisd meg a szívedet, és engedd, hogy az Úr közel kerüljön Hozzád. Ha úgy is érzed, hogy mindenki magadra hagyott, Ő Veled van. Hiszen Ő Emmánuel, ami azt jelenti, hogy

Decemberi imaszándékunk

Taníts meg, Urunk, a Te szolgáló szeretetedre!

Én vagyok a jó pásztor, ismerem enyéimet, és enyéim is ismernek engem, mint ahogy az Atya ismer engem és én ismerem az Atyát. Életemet adom a juhokért. De más juhaim is vannak, amelyek nem ebből az akolból valók. Ezeket is ide kell vezetnem. Hallgatni fognak szavamra, s egy nyáj lesz és egy pásztor. (Jn 10,14-16)

velünk az Isten. Önmagát pedig nem tagadhatja meg. Azért jött a világra, hogy a sebeidet gyógyítsa, cserébe csak azt kéri Tőled, hogy nyisd meg a szívedet. Érted is a világba jött, és érted is áldozta életét. Miért? Mert Isten a szeretet (1Jn 4,8). Ez az Isten pedig előbb szeret Téged (1Jn 4,10), minden bűnöd ellenére. Isten ingyenesen, feltétel

nélkül szeret Téged. Örömet leli Benned. Igen, jól hallod, Benned! Úgy, ahogy vagy!

Hagyd, hogy Isten szavai személyesen szóljanak Hozzád: „Örök szeretettel szerettelek” (Jer 31,3)! Tedd félre felesleges kételyeidet és aggodalmadat, és engedd, hogy ez a szeretet átformáljon és gyógyítson Téged! Jézus az öröm lelkét

akarja adni Számodra. Más élethelyzetben, más formában, de örömet és szabadságot akar adni számodra. Rajtad múlik, hogy felfedezed-e, befogadod-e és megosztod-e szeretetét. Áldott karácsonyt kívánok!

S. András Csaba SJ

Rejtvénysarok

Szókereső rejtvényünkben az alábbi szavakat rejtettük el:

TELJESSÉG, SZÜLETÉS,
KEZDET, SZERETET, KAPCSOLAT,
GYERMEK, SZÉPSÉG, ÉRTÉKES,
SZENT, ÁLDOTT, JÓ

A megfejtés a maradék betűkből olvasható ki fentről lefelé és balról jobbra olvasva!

G	K	E	Z	D	E	T	Y	S
K	E	M	R	E	Y	G	E	Z
N	Ó	J	S	Z	E	N	T	E
T	T	O	D	L	Á	G	E	R
S	S	Z	É	P	S	É	G	E
G	É	S	S	E	J	L	E	T
S	Z	Ü	L	E	T	É	S	E
K	A	P	C	S	O	L	A	T
S	E	K	É	T	R	É	É	G

Azon az éjszakán

Dúsabb szokott lenni ebben az évszakban itt a legelő. Állataim most nyugtalanok, éhesek. Minden nap vándorolni kell. Hiába akarom terelni őket, nem megy. Még a kutyáim is mintha a juhok pártjára állnának, arra terelgetik őket, amerre a juhok akarnak menni. Öreg pásztor létemre a végén szégyent hoznak rám. Valamit érezhetnek az állatok, mert ami igaz, az igaz, kicsivel több arrafelé a fű, amerre haladunk. Egyre messzebb kerülök Galileától, mikorra érek így haza? Ezek a rómaiak is követelőznek, írassuk össze magunkat a szülővárosunkban. Is-

merik ezek az állatokat, szokásaikat, a legelőket ilyen évszakban? Én nem megyek, legeltetek tovább. Csak ne bolondultak volna meg ezek az állatok! Hová visznek ezek engem?

Jé, ott a távolban is legeltet két pásztor! Nem is kettő, hanem négy, sőt egy egész csapat! Na, ha így lesz, kevés lesz a hely ennyi állatnak. Mára megpihenünk, éhes vagyok, vacsorázom. Nézzenek oda, mennyi tábortűz, ilyen még nem tapasztaltam! Minden pásztor itt akar legeltetni? Valami település van itt, onnan is látok fényeket. Eből mi lesz? A végén még küzdeni kell a jobb helyért, igaz, ennyire jó, dús legelőt még so-

ha nem láttam, talán elférünk mind.

Hahó! Mi ez, van itt valaki? Szóljon már, mert magára uszítom a kutyáimat! Miért nem ugatnak a kutyák? Eddig, ha idegen jött, alig lehetett velük bírni, most pedig nyugodtak, igaz, érdeklődők, de nem támadnak, inkább meghunyászkodnak. Na, szólaljon már meg! Micsoda? Mit tegyek? Menjek be a település melletti barlanghoz az állataim nélkül? Minek? Miért? El fognak szökni az állatok. Nem fognak? Honnan tudja maga? Egyáltalán kicsoda maga, hogy ilyeneket mond, és nem is látom

magát? Még hogy angyal. Na persze! Jó, rendben, indulok.

Micsoda fényesség van itt a barlang körül! Jé, a többi pásztor is idejött, úgy látszik nekik is szólt az angyal? Pedig csak egy férfi és egy nő van itt, aki most hozta világra gyermekét, meg állatok, és egy jászol. A jászolban alszik a kis csecsemő. Csodálatosan szép gyermek, és

körülötte – milyen furcsa – minden csupa ragyogás, a kicsi is szinte ragyog! Olyan, mintha csillag lenne, és benne összpon-
tosulna a világ fényessége. Úgy veszik körül az állatok, hogy lehetőséggel melegítsék, pedig inkább úgy tűnik, Ő melegít másokat. Emberek jönnek, és ajándékokat hoznak. Hatalmas békesség és szeretet áramlik a

levegőben, mindenki mosolyog, boldog.

Miért? Kik ezek az emberek? És ki ez a gyermek? Hallottam valami jóslatról, hogy a megváltó eljön kö-
zénk. Csak nem Ő az? Nem tudom a válaszokat, csak azt tudom, milyen jó itt lennem!

káté

Minden kedves Olvasónknak áldott karácsonyt és kegyelemben gazdag új esztendőt kívánunk!

Pásztorok tanyáztak a vidéken, kint a szabad ég alatt, és éjnek idején őrizték nyájukat. Egyszerre csak ott állt előttük az Úr angyala, és beragyogta őket az Úr dicsősége. Nagyon megijedtek. De az angyal így szólt hozzájuk: „Ne féljete! Íme, nagy örömet adok tudtul nektek és az lesz majd az egész népnek. Ma megszületett a Megváltó nektek, Krisztus, az Úr, Dávid városában. Ez lesz a jel: Találtok egy jászolba fektetett, bepólyált gyermeket.” Hirtelen mennyei seregek sokasága vette körül az angyalt, és dicsőítette az Istent ezekkel a szavakkal: „Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarat embereinek!” Mihelyt az angyalok visszatértek a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: „Menjünk el Betlehembe, hadd lássuk a valóra vált beszédet, amit az Úr tudunkra adott!” Gyorsan útra keltek, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő gyermeket. (Lk 2,8-16)

Ima a zárkatársért

Nézz ránk, Uram! Összezárva élünk, kicsi a hely, nincs tér. Kényszerűségből vagyunk együtt és osztozunk mindenben. A legtöbbször nem mutatjuk meg egymásnak igazi arcunkat, ezért inkább befelé élünk, mindenki a maga világában. Lelked előtt nincsenek korlátok, zárt ajtók. Ezen a helyen is végtelen távlatokat tud nyitni előttünk. Szeretetednél nincs nagyobb. Nem ítélsz el, karjaid felénk tárod, így vársz mindig, s szemedben megláthatjuk valódi arcunkat tükröződni. Amikor Rád nézek, könnyebb a zárkatársamat is elfogadnom, ezért Rád bízom most őt, Te ismered igazán. Áldd meg jó törekvéseit, ne hagyd, hogy kihunyjon szívében a remény, hiszen ez a mi legnagyobb kincsünk itt. Segítsd, hogy a hétköznapiok lármájában meghallja hangodat, válaszoljon hívásodra, Nálad vigaszra leljen! Te ragyogj fel neki itt a mindent beborító szürkeségből! Segítsd őt a mai napon és majd a következőn is a jelenben élni, hogy Neked tudja adni örömet-bánatát, hogy mindig Rád tekintsen, így haladjon útján! Simítsd el összeütközéseinket, segítsd közös időnket békességben tölteni! Amen

„Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek egymást; ahogy én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról ismeri meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13,34-35)

A pókfiókák

Alig érkeztek meg a nyaralóba a Balaton partján. A négy éves Matyi édesanyja nekilátott, hogy a pókokat elnyomja, mert az egész bejáratot hálójukkal befonták. Matyi közbelépett és így szólt: „Olyan kis apró pókokcskák, ne öld meg őket.” „Nem látod, milyen utálatosak?” - szólt az édesanya. „Az ő anyukájuknak viszont nagyon szépek” - mondta bölcsen Matyika.

Talán te sem találsz magadban semmi tetszenivalót. Isten előtt azonban a legszebb teremtmény vagy.

(Forrás: Bruno Ferrero: A sivatag negyven meséje, Don Bosco Kiadó, 1998. - Közzétéve a Don Bosco Kiadó engedélyével.)

Ketten egyedül

Sokszor mondták már nekem, hogy Isten így szeret, meg úgy szeret, hogy szeretetből teremtett meg engem, hogy azért élek ezen a világon, mert Isten akarta, hogy legyek. Valahogy sose tudtam ezzel mit kezdeni. Nem értettem, nem éreztem, hogy lenne Isten, azt meg főleg nem, hogy engem szeretne. Milyen érzés a szeretet, az amikor valaki engem szeret? Aki szeret, az közel van hozzám, törődik velem, tudom, hogy fontos vagyok neki.

De én egyedül vagyok, nagyon egyedül. Minden nap nehéz, de vannak napok, amikor különösen próbára tesznek. Ilyenkor szinte elviselhetetlen a magány, hiába próbálom elnyomni, hiába próbálok másra gondolni, egyedül vagyok. Hordozom a múltam sebeit, talán a bűneim terhét is, néha még remélek valamit, de most

nagyon egyedül vagyok.

Becsukom a szemem. Csend nincs, csak a szokott hangzavar, lábszag, bűz, ócska tévéműsorok. Persze örülhetnék is, meg akár boldog is lehetnék, mert Isten szeret, de valahogy nem jön át az egész. Magamban dúdolólok. Régi dalok, énekek, gyerekkoromból, szebb és jobb időkben, amikor már olyan messze vannak. Nincs meg a hangulat, de azért dúdolólok.

Eszembe jutnak régi képek, emlékek, hóesés, az égbolt, a hópihék csillogása az esti lámpafényben. A harangok hangja, a gyertyák lángja, a füst, ami olyan fura illatú volt. Öreganyám cipelt el éjfél misére, jaj, de nem szerettem. Hosszú volt, én meg fáradt voltam, ha késtünk már nem volt a templomban ülőhely, oldalra kellett állni.

Valami megzavar, egy pillanatra kinyitom a szemem, reklám van, karácsonyi dizájn, aranyló

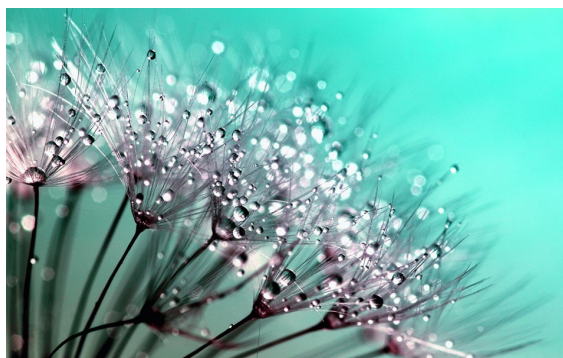
fenyőfa, csillagpor, öröm, boldogság, minden. Nagyszerű. Lassan visszatérek a saját világomba, oldalt állok, mert megint elkéstünk. De most jó helyet sikerült találni, itt vagyunk a betlehem mellett. Kicsi szobrok, gipszből, szépen kipingálva. Itt is mindenki boldog, Szűz Mária, Szent József, meg a többiek. Nézem a Kisjézust, középen van, de távol a többiektől. Mintha nem mernének hozzá közelebb menni. Ha az én gyereke lennék, tuti nem két méterről nézném, hanem a kezembe fognám, megölelném, cirógatnám az arcát, megfognám a kis kezét. A Kisjézus is egyedül van, mindenki csak nézi, mint valami látványosságot. Odalépek hozzá, egészen közel hajolok, mosolyog rám, a szemembe néz. Odanyújtom a mutatóujjam, elkapja a kis kezével, szorítja, ráncigálja, és közben felnevet. Itt vagyok, kisember, már nem vagy egyedül! - mondom neki, és én is mosolygok. Nevetek. Szeretek.

KB

Ne legyen nyugtalan a szívetek! Higgyetek az Istenben és bennem is higgyetek! Atyám házában sok hely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Azért megyek el, hogy helyet készítssek nektek. Ha aztán elmegyek, és helyet készítek nektek, újra eljövök, és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok. (Jn 14,1-3)

Januári imaszándékunk

Adj békét a szívünkbe, Urunk!

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

2600 Vác, Migazzi tér 1.
mecseshp@gmail.com
mecseshp.vaciegyszeg.hu